

Motsatsernas vådliga bådaspel

utan död – inget liv
utan kyssar – inget riktigt kiv
utan svart – inget vitt
utan pommes – inga frites
utan att först tillryggalägga sina 42.195
plågsamma meter kommer maraton-
löparen inte hem
utan vinter ingen vår
utan kärlek ingen sår-
ad själ
och det inser ju var och en
att att sluta röka
utan att någonsin ha börjat ens
det närmar sig
det meningslösas gräns

allting förutsätter
sin motsats
för att överhuvudtaget
märkas

på lite renare bondska,
ta det här med godhet kontra ondska,
t.ex.
aldrig känner man sig väl så GOD
– eller åtminstone HYGGLIG –
som när man just huggit huvet av
ondskans skamliga binnikemask
som stuckit fram sitt fula tryne ur
annalen –
godhet mot brun ondskebakgrund...

TACK, alltså
alla högfärdiga
skitviktiga
fritt kringvandrande rövhål!!
ni får oss hygglister
att framstå
som sankta birgittor
hela högen.

jorden
utan de bägge samarbetande
motståndarna
gud och djävulen
på samma gång
skulle vara ett totalt intetsägande
jaså-klot!

med laddningsblixtrande
aningsintelligens
säger mig mitt joniserade jag:
BÅDA!
jag föredrar båda
av två motsatser väljer jag båda
varken *varken*, eller *eller*
utan båda
inte vare sig *antingen*, eller *eller*
utan båda
varken *någotdera* eller *ingetdera*
utan *bådadera*
både *både* och *och*
både det ena
och det andra –
BÅDA!

”Fröken!
Kan jag få en Livet, tack!
Och Döden ingår, eller?
Bra.
Tack, det är bra så.”